

Nu mai sunt verde

Flavius

Nu mai sunt verde cum copacul de altă dată
ce înflorea în brațele tale însozite
pe malul râului la marginea pădurii.
Timpul s-a mutat în firele de păr alb,
freemătul arborilor îl mai aud și azi în tâmples,
susurul apei trecând pe sub sălciile despletite.
Serile acelea târzii când ne fluiera trenul
ce intra în tunelul pe sub dealul cu vii
au căzut în dizgrație, deasupra e un mărăciniș.
Nici n-am unde să te aștept, oricum n-ai mai veni
chiar dacă am convingerea că nu vei uita niciodată
temutele iubiri acoperite de frunzișul inocenței
adumbritor de un cer pe care răsăreau stelele,
și noaptea se întrema printre coline.
Astăzi totul este sălbatic, s-au extins salcâmi,
anotimpurile sunt aceleași, la fel de vulnerabile
la vântul care trece de la o stare la alta,
copacii de altădată au îmbătrânit și ei,
au frunzele îngândurate de trecerea anilor
ca și străngerile noastre de inimă
peste care s-au abătut depărtarea și singurătatea
de care nu ne putem rupe.
Tu simți toate acestea și le scrii în suflet
cu sarea unor lacrimi
care alunecă-n tristețe
în tăcerea unor clipe amare
ce le respir din poeme.